

HOMILIA CORPUS CHRISTI
Maó i Ciutadella, 13 i 14 de juny 2020

Cada any els cristians ens reunim en aquesta festa de Corpus Christi per agrair a Déu el do immens de l'Eucaristia, que és font i aliment de la nostra vida. Aquesta festa, que es va originar al segle XIII, té per objecte de manera particular agrair a Déu el do de la presència real de Jesucrist en el sagrament de l'altar.

El do de la presència real de Crist

La veritat és que Déu mai està lluny de nosaltres. Sabem per experiència el molt que li importam i com Déu cerca mil maneres de fer-se present en la nostra vida. Ens parla a través de la creació, en la nostra història, per la seva paraula, en la pregària, ... Les formes de presència de Déu són múltiples i diverses. Però hi ha una forma particular de presència que és la presència en l'Eucaristia. És una manera de presència sorprenent, que revela molt bé com és Déu, perquè ha volgut fer-se petit per acompanyar els nostres passos quedant-se amb nosaltres sota el signe del pa i del vi. Reconeixem que aquest pa i vi que oferim a l'altar són transformats pel poder de l'Esperit Sant en el Cos i la Sang del Senyor.

Ell està veritablement present en aquest sagrament. Ho està -diu l'Església- d'una manera "*substancial*", en el sentit que en l'Eucaristia Crist, Déu i home, es fa totalment present (CCE, 1347). En l'Eucaristia, Jesús no dóna alguna cosa, sinó a si mateix, per donar-nos vida. Com Ell mateix diu a la sinagoga de Cafarnaüm, ell és el pa baixat del cel per donar vida a l'ésser humà.

Mai ens sorprendrem prou d'aquesta presència singular. Mai cantarem bastant l'amor immens de Déu que es queda en aquests signes pobres, mal·leables, que es posa a les nostres mans mogut només pel desig d'estar amb l'home, que sentim el seu amor, que mai ens abandona. "*Que la llengua humana canti aquest misteri!*" "*Pange, lingua!*". Aquesta presència només es pot entendre des de la lògica de Déu, que és lògica d'amor. Només l'amor extraordinari de Déu explica la seva presència en l'Eucaristia.

La fe

Com respondre a aquest misteri d'amor? Són diverses les actituds amb les que l'ésser humà respon al do de l'Eucaristia.

La primera resposta és la fe, és a dir, l'acceptació d'aquest amor, que sobrepassa tota lògica humana. La primera cosa és convèncer-nos que Déu ens estima i només per això s'ha volgut quedar amb nosaltres. Amb raó, immediatament després de la consagració, el sacerdot diu: "*Proclamem el misteri de la fe*". El que succeeix en l'altar és un misteri

que només es pot comprendre des de la fe, que només s'explica des de l'acolliment en la nostra vida d'aquest Déu sorprenent.

Sant Tomàs deia que la presència de Crist en el sagrament no es percebuda pels sentits, sinó només per la fe. "*Sola fides Sufficit*"; basta la fe, que ens fa acceptar la veritat de la paraula de Crist, que ens va manar repetir el memorial de la seva passió i que va voler estar amb nosaltres cada dia fins a la fi del món. La primera resposta és la fe: reconèixer i acollir el do de la presència de Jesús en el misteri de l'Eucaristia.

L'adoració

Aquest reconeixement porta a la segona resposta, que és l'adoració. Adorar és l'actitud pròpia de l'ésser humà quan adverteix que es troba davant el misteri de Déu. Davant la transcendència de Déu, l'home es posa de genolls i reconeix amb humilitat la seva presència. Per això, una vegada que reconeixem la seva presència a les espècies eucarístiques del pa i del vi, ens veim empesos a adorar-lo.

Ho fem de diverses maneres. Davant l'Eucaristia, ens agenollem o fem una inclinació profunda, com a reconeixement de la presència real i vertadera del Senyor. L'adoram també quan és exposat a la Custòdia o quan ens acostam a resar davant del Sagrari. La seva presència és sempre font de pau i de consol, conforta el cor de l'home, anima a la feina quotidiana.

Una manera singular d'adoració és la processó de Corpus Christi. Aquest any, que no podrem realitzar-la pels carrers de la nostra ciutat, som convidats a viure-la amb intensitat des del cor. Durant el temps de confinament hem trobat a faltar poder pregar davant el Sagrament de l'altar i, sobretot, combregar el Cos i la Sang del Senyor. Això ens condueix a valorar més si cap aquesta presència. Jesús resta dia i nit amb nosaltres i ens convida a apropar-nos a Ell, a posar davant d'Ell la nostra vida i deixar que la seva misericòrdia abraci el nostre cor.

El servei

Hi ha una tercera resposta al misteri de la seva presència real. Reconèixer i adorar la presència de Crist en l'Eucaristia ens porta al servei. Venerar l'Eucaristia ens empeny a entrar en aquesta lògica d'amor fent també nosaltres de la nostra vida una donació als altres. Quan l'Eucaristia ocupa el centre de la vida humana, és font de renovació. Contemplar l'amor de Déu manifestat en l'Eucaristia, ens mou a estimar sense condicions, a ser nosaltres també pa partit per als altres. Una Església eucarística és una Església que es posa al servei de tots, especialment dels més pobres. Per això té molt de sentit que el dia de Corpus sigui el dia de la Caritat.

Celebrar i cantar la presència eucarística de Crist ens obre els ulls per descobrir la seva presència també real en els més pobres. Esteim començant a palpar els efectes

econòmics de la crisi sanitària, amb moltes famílies que han quedat empobrides. Com Església haurem d'estar molt atents a les necessitats i posar-nos al servei de tots. És un temps especial perquè tots donem un cop de mà a Càritas, que reforcem els seus serveis en les nostres parròquies, que augmenti la nostra generositat. Siguem una Església eucarística, és a dir, una Església que acull l'amor de Déu rebut en l'Eucaristia i ho fa arribar a tothom.

Conclusió

Tres són, per tant, les respostes al misteri de la presència real de Crist en l'Eucaristia: la fe, l'adoració i el servei. Acollim l'amor, adorem l'amor i visquem l'amor. A això ens convida la festa de Corpus. No ens cansem mai de fer-ho.

HOMILÍA CORPUS CHRISTI

Maó y Ciutadella, 13 y 14 de junio 2020

Cada año los cristianos nos reunimos en esta fiesta del Corpus Christi para agradecer a Dios el don inmenso de la Eucaristía, que es fuente y alimento de nuestra vida. Esta fiesta, que se originó en el siglo XIII, tiene por objeto de modo particular agradecer a Dios el don de la presencia real de Jesucristo en el sacramento del altar.

El don de la presencia real de Cristo

La verdad es que Dios nunca está lejos de nosotros. Sabemos por experiencia lo mucho que le importamos y cómo Dios busca mil maneras de hacerse presente en nuestra vida. Nos habla a través de la creación, en nuestra historia, por su palabra, en la oración,... Las formas de presencia de Dios son múltiples y diversas. Pero hay una forma particular de presencia que es la presencia en la Eucaristía. Es un modo de presencia sorprendente, que revela muy bien cómo es Dios, porque ha querido hacerse pequeño para acompañar nuestros pasos quedándose con nosotros bajo el signo del pan y del vino. Reconocemos que ese pan y vino que ofrecemos en el altar son transformados por el poder del Espíritu Santo en el Cuerpo y la Sangre del Señor.

Él está verdaderamente presente en este sacramento. Lo está –dice la Iglesia- de un modo “sustancial”, en el sentido de que en la Eucaristía Cristo, Dios y hombre, se hace totalmente presente (CCE, 1347). En la Eucaristía, Jesús no da algo, sino a sí mismo, para darnos vida. Como Él mismo dice en la sinagoga de Cafarnaúm, él es el pan bajado del cielo para dar vida al ser humano.

Nunca nos sorprenderemos lo suficiente de esa presencia singular. Nunca cantaremos bastante el amor inmenso de Dios que se queda en estos signos pobres, manipulables, que se pone en nuestras manos movido sólo por el deseo de estar con el hombre, de que sintamos su amor, que nunca nos abandona. “¡Que la lengua humana cante este misterio!” “Pange, lingua!”. Esta presencia sólo se puede entender desde la lógica de Dios, que es lógica de amor. Sólo el amor extraordinario de Dios explica su presencia en la Eucaristía.

La fe

¿Cómo responder a este misterio de amor? Son diversas las actitudes con las que el ser humano responde al don de la Eucaristía.

La primera respuesta es la fe, es decir, la aceptación de ese amor, que sobrepasa toda lógica humana. Lo primero es convencernos de que Dios nos ama y sólo por eso se ha querido quedar con nosotros. Con razón, inmediatamente después de la consagración,

el sacerdote dice: “Proclamem el misterio de la fe”. Lo que sucede en el altar es un misterio que sólo se puede comprender desde la fe, que sólo se explica desde la acogida en nuestra vida de este Dios sorprendente.

Santo Tomás decía que la presencia de Cristo en el sacramento no se descubre a los sentidos, sino sólo a la fe. “Sola fides sufficit”; basta la fe. Ella nos hace aceptar la verdad de la palabra de Cristo que nos mandó repetir el memorial de su pasión y que quiso estar con nosotros todos los días hasta el fin del mundo. La primera respuesta es la fe: reconocer y acoger el don de la presencia de Jesús en el misterio de la Eucaristía.

La adoración

Este reconocimiento lleva a la segunda respuesta, que es la adoración. Adorar es la actitud propia del ser humano cuando advierte que se encuentra ante el misterio de Dios. Ante la trascendencia de Dios, el hombre hincó la rodilla y reconoce con humildad su presencia. Por eso, una vez que reconocemos su presencia en las especies eucarísticas del pan y del vino, nos vemos empujados a adorarlo.

Lo hacemos de diversas maneras. Ante la Eucaristía, nos arrodillamos o hacemos una inclinación profunda, como reconocimiento de la presencia real y verdadera del Señor. Lo adoramos también cuando es expuesto en la Custodia o cuando nos acercamos a rezar ante al Sagrario. Su presencia es siempre fuente de paz y de consuelo, conforta el corazón del hombre, anima en el trabajo cotidiano.

Una manera singular de adoración es la procesión del Corpus Christi. Este año, que no podremos realizarla por las calles de nuestra ciudad, somos invitados a vivirla con intensidad desde el corazón. Durante el tiempo de confinamiento hemos echado de menos poder orar ante el Sacramento del altar y, sobre todo, comulgar el Cuerpo y la Sangre del Señor. Esto nos conduce a valorar más si cabe esta presencia. Jesús permanece día y noche con nosotros y nos invita a acercarnos a Él, a poner ante Él nuestra vida y dejar que su misericordia abrace nuestro corazón.

El servicio

Hay una tercera respuesta al misterio de su presencia real. Reconocer y adorar la presencia de Cristo en la Eucaristía nos lleva al servicio. Venerar la Eucaristía nos empuja a entrar en esa lógica de amor haciendo también nosotros de nuestra vida una donación a los demás. Cuando la Eucaristía ocupa el centro de la vida humana, es fuente de renovación. Contemplar el amor de Dios manifestado en la Eucaristía, nos mueve a amar sin condiciones, a ser nosotros también pan partido para los demás. Una Iglesia eucarística es una Iglesia que se pone al servicio de todos, especialmente de los más pobres. Por eso tiene mucho sentido que el día del Corpus sea el día de la Caridad.

Celebrar y cantar la presencia eucarística de Cristo nos abre los ojos para descubrir su presencia también real en los más pobres. Estamos comenzando a palpar los efectos económicos de la crisis sanitaria, con muchas familias que han quedado empobrecidas. Como Iglesia tendremos que estar muy atentos a las necesidades y ponernos al servicio de todos. Es tiempo especial de que todos echemos una mano a Cáritas, que reforcemos sus servicios en nuestras parroquias, que aumente nuestra generosidad. Seamos una Iglesia eucarística, es decir, una Iglesia que acoge el amor de Dios recibido en la Eucaristía y lo hace llegar a todos.

Conclusión

Tres son, por tanto, las respuestas al misterio de la presencia real de Cristo en la Eucaristía: la fe, la adoración y el servicio. Acojamos el amor, adoremos el amor y vivamos el amor. A esto nos invita la fiesta del Corpus. No nos cansemos nunca de hacerlo.